

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἀπριλίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 47

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ τῆς δεσποινίδος Κικῆς ἀναγκάσθησαν νάναχωρήσουν ἐξαφνα εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἄφησαν λοιπὸν τὴν δεσποινίδα Κικὴν καὶ τοὺς κυρίους Γιαννάκη καὶ Μπέμπη, —τοὺς δύο ἐξαδέλφους τῆς ποῦ δὲν εἶχαν γονεῖς, —μὲ τὴν μίς Δόραν, τὴν ἀγγλίδα διδασκάλισσαν, καὶ μὲ τὴν γρηῃ Παγώναν, τὴν μαγείρισσαν, εἰς τὸ ὠραῖον ἐξοχικὸν σπιτάκι ποῦ περνοῦν πάντα τὸ καλοκαίρι των.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τα ἐπῆγαν ἄσχημα. Ἐπειτα ὅμως ἡ μίς Δόρα ἀρρώστησε καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Τὰ παιδιὰ, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν πιά μαθήματα, περνοῦν τὴν ἡμέραν των ὅλην μὲ παιγνίδια, μὲ περιπάτους εἰς τὸ ἐάσος καὶ μὲ διάβασμα.

Ὁ κύριος Γιαννάκης, ποῦ ὀνειροπολεῖ νὰ γίνῃ ναυτικός, ἐδιάβασε τὴν «Περιήγησιν τῆς Γῆς», καὶ ἡ δεσποινὶς Κικὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου. Τὰ βιβλία αὐτὰ δὲν τα ἐνόησαν καλὰ, διότι δὲν εἶνε βιβλία ἀκριβῶς διὰ τὴν ἡλικίαν των (ἡ δεσποινὶς Κικὴ εἶνε μόλις ἑπτὰ ὁ δὲ κύριος Γιαννάκης μόλις ὀκτὼ χρόνων.) Τὰ μυαλά των λοιπὸν ἐπῆραν ἄερα. Δι' ἄλλο δὲ ὁμιλοῦν τώρα, παρὰ διὰ ταξείδια, καὶ ἄλλο δὲν ὀνειροπολοῦν, παρὰ ἔρημα νησιά. Ἀκόμη καὶ τοῦ κυρίου Μπέμπη, — ἂν καὶ αὐτὸς εἶνε μόλις τεσσάρων χρόνων, καὶ ἔχει χαρακτῆρα ἡσυχον, εἰρηνικόν, — τοῦ ἐσήκωσαν τὰ μυαλά αἱ συναμιλῆαι τοῦ κυρίου Γιαννάκη καὶ τῆς δεσποινίδος Κικῆς, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν χάνει οὔτε λέξιν!

— ὦ, τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε οἱ περιηγηταὶ! φωνάζει κάθε τόσο ἡ δεσποινὶς Κικὴ.

— Μὰ σὺ ἐταξείδεψες μιὰ φορά, λέγει ὁ Γιαννάκης.

— ὦ, ἀπαντᾷ ἡ Κικὴ τότε ἡμουν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ συνομιλία ποῦ ἄρχισεν εἰς τὸ σαλόνι, ἐξακολούθησεν εἰς τὸν κῆπον. Οἱ ἄνθρωποι, ποῦ ἀγαποῦν τόσο πολὺ τὰ ταξείδια, δὲν μένουν πολλὴν ὥραν εἰς τὸ ἴδιον μέρος...



« ὦ τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε οἱ περιηγηταὶ! »

πολὺ μικρῇ. Πᾶσι πιά αὐτό, πέρασε, δὲν λογαριάζεται.

— Ἄν ἡμουν ὁλωςδιόλου μεγάλος, λέγει ὁ Γιαννάκης, θὰ πῆγαίνα παντοῦ.

— Κ' ἐγώ, λέγει ὁ κύριος Μπέμπης, γιὰ νὰ τρώγω ζαχαροκάλαμα!

Εἰς τὸν κῆπον, ὁ Παυλῆς, τὸ παιδί τοῦ κηπουροῦ, διηγεῖται ὅτι ἐταξείδευσε μιὰ φορά στὸ ποτάμι καὶ ἐπρὸς ὥρην πολὺ μακρὰ, μὲ τὸν κύρ-Ἀντώνη τὸν φαρὰ. Ἐκεῖ εἶδε πολὺ περλεργὰ πράγματα. Φαίνεται, λέγει, ὅτι τὸ ποτάμι εἶνε πολὺ μακρὸν...

Ὁ κύρ Ἀντώνης μάλιστα τοῦ εἶπεν, ὅτι ἂν ἐπιοχωροῦσαν ἀκόμη, στὸ τέλος θὰ εὕρισκαν τὴ θάλασσα.

— Μὰ ὅλα τὰ ποτάμια τελειοῦν στὴ θάλασσα, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Κική. Αὐτὸ τὸ λέγει ἡ Γεωγραφία. Πρέπει λοιπὸν νὰ εἶνε μεγάλα, γιατί ἡ θάλασσα εἶνε πολὺ μακρὰ.

— Ὁχι καὶ τόσο, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

Ἡ διήγησις τοῦ Παυλῆ ἔκαμε τὴν δεσποινίδα Κικήν πολὺ σκεπτικὴν, καὶ ἐξάνανθεν ὑπερβολικὰ τὴν φαντασίαν τοῦ κυρίου Γιαννάκη.

— Ἀχ! ἂς εἶχαμε ἓνα πλοῖο νὰ



« Ὁ Παυλῆς διηγείται... »

ταξειδεύουμε! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Κική· θὰ ἴμπορούσαμε, πούς ξέρει, νὰ νακαλύψουμε τὸ νησί τοῦ Ροβινσώνας. Κρίμα νὰ χαθῇ τέτοιο νησί! Ἐνα νησί που εἶχεν ἀπ' ὅλα μέσα!

— Μποροῦσε νὰ κάμναμε ἀκόμη μεγαλύτερες ἀνακαλύψεις, σὰν τὸ Χριστοφόρο Κολόμβο, εἶπεν ὁ κύριος Γιαννάκης.

— Ἀχ, Γιαννάκη, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Κική· γιατί νὰ μὴν εἶσαι πιὸ μεγάλος; γιατί νὰ μὴν εἶσαι πλείαρτος; γιατί νὰ μὴν ξεύρης νὰ κωπηλατῇς;

— Πῶς; ξεύρω, εἶπεν ὁ Γιαννάκης· μιὰ φορὰ ἐκωπηλάτησα.

Τότε ἡ δεσποινὶς Κική ἐπῆρε τὸν Γιαννάκην κατὰ μέρος καὶ τοῦ ἀνεκάλυψε τὰ σχέδιά της.

Ὁ Γιαννάκης ἔμεινε κατενθουσιασμένος.

— Ἀφοῦ ὁ Θεὸς καὶ ἡ θεὰ λείπουν, ἀφοῦ ἡ Μίς εἶνε ἄρρωστη, κ' ἐμεῖς, ἐκεῖ ποῦ δὲν θὰ κάμναμε τίποτα... ἂς ταξειδεύουμε!

— Μὰ ὁ Μπέμπης, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Κική, εἶνε πολὺ μικρὸς.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Μπέμπης. Καὶ ὁ Μπέμπης εἶνε μεγάλος. Καὶ ὁ Μπέμπης θέλει νὰ ταξειδέψῃ στὴ θάλασσα.

Ἀπεφασίσθη: θὰ πάρουν μαζί των καὶ τὸν Μπέμπην.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Β'.

Καὶ ἡ Ἄννα ἐπίσης ἐρωτᾷ. Ὁχι ὅμως τὴν διδασκάλισαν, ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι αἱ ἐρωτήσεις της θὰ ἐλάμβανον πολὺ κακὴν ὑποδοχὴν. Ἐρωτᾷ τὰς φίλας της, τὰς συμμαθητρίδας της, πότε τὴν μίαν, πότε τὴν ἄλλην, ἐπιτέλους τὴν πρώτην ποῦ θὰ ἐφαίνετο πρόθυμη νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ νὰ της ἀποκριθῇ.

Καὶ τί εἶδους εἶνε αἱ ἐρωτήσεις τῆς Ἄννας; Ἰδοῦ:

— Δέν μου λές, Γεωργία, ἀλήθεια ἡ μαμά σου θὰ σου κάμῃ ἓνα ὠραῖο φέρεμα; Μοῦ το εἶπε κάποιος.

Ἐπειτα εἰς ἄλλην:

— Νά σε πῶ, Ἀγγελικουλά· ἔχω κάτι νὰ σ' ἐρωτήσω. Τί ἐγύρευαν ἐκεῖνες οἱ καλοφορεμένες κυρίες, μετὰ μεταξωτά, πού τες εἶδα χθὲς νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸ σπῆτι σας;

Ἐπειτα εἰς τρίτην:

— Ἀγλαία, ψτ!... δὺδ λογάκια σὲ παρακαλῶ. Μήπως ξεύρεις τί ἐπαθεν ἡ ψυχόκρη τῆς κυρὰ-Καλλιόπης, τῆς γειτόνισσάς σου; Μοῦ εἶπαν πῶς τὴν ἄκουσαν ἀπὸ τὸ δρόμο νὰ κλαίῃ.

Καὶ τί σε μέλει σένα, ἀδιάκριτη περίεργη, ἂν ἔκλαιεν ἡ ψυχόκρη τῆς κυρὰ-Καλλιόπης, ἢ ἂν δύο κυρίαὶ μετὰ μεταξωτὰ φορέματα, ἐμῶν εἰς τὸ σπῆτι τῆς Ἀγγελικουλάς, ἢ ἂν ἡ μητέρα τῆς Γεωργίας τῆς ὑπεσχέθῃ ἓνα ὠραῖον φέρεμα; Τί σε μέλει; Ἐχεις νὰ κάμῃς τίποτε σὺ; Ὁχι βέβαια. Τότε λοιπὸν διατὶ νὰ θέλῃς νὰ μάθῃς; Διατὶ ἐρωτᾷς διὰ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν σ' ἐνδιαφέρουν; Κύνταξ τὰς ἰδικὰς σου ὑποθέσεις, καὶ ἄφινε ἡσύχους τοὺς ἄλλους νὰ φροντίζουν διὰ τὰς ἰδικὰς των.

Ἡ κακὴ περιέργεια τῆς Ἄννας δὲν περιορίζεται μόνον εἰς ἐρωτήσεις. Πολυλάκις συνέλαβαν τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν μικρὰν νὰ ὦ τ α κ ο υ σ τ ῇ, νὰ κρυφακούῃ, ὅπως ἀπὸ τὰς θύρας, διὰ νὰρπάξῃ καμμίαν λέξιν ἀπὸ τὴν συνομιλίαν, ἢ ὅποια ἐγένετο μέσα εἰς τὸ κλειστὸν δωμάτιον!

Τὴν συνέλαβαν νὰ ψηλὸν νη, δηλαδή νὰ σηκώνεται εἰς τὰς μύτες τῶν ποδιῶν, καὶ νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὴν κλει-

δαρότρυπαν, διὰ νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε μέσα εἰς τὸ κλειστὸν δωμάτιον!

Τὴν συνέλαβαν, αὐτὸ καταντᾷ ἀπίστευτον, καὶ ὅμως — τὴν συνέλαβαν νὰποσφαγίζῃ ξένην ἐπιστολήν διὰ νὰναγνώσῃ τὸ περιεχόμενον!

Ὁ πατέρας της κατέβησεν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην, καὶ ἡ Ἄννα... ἀλλὰ καθὲς φαντάζεται τί συνέβη.

Ὡ Θεέ μου! Θεέ μου! φύλαττέ μας ἀπὸ τὸ τρομερὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ μανθάνῃ τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων. Εἶνε ἡ μάστιξ τῆς οἰκογενείας καὶ πολυλάκις ὅλης τῆς γειτονείας.

Πόσον εἶνε κακὴ καὶ ἀγενὴς αὐτὴ ἡ περιέργεια, καὶ ποῖα διαφορὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην περιέργειαν, τὴν καλὴν, τὴν εὐγενῆ, τὴν ὁποῖαν ἔχει ἡ Μαρία. Ποία διαφορὰ μετὰ τοῦ Μαρίας καὶ Ἄννας!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Ἐντούτοις τὰ χρηματικὰ ζητήματα ἀπησχόλουν εἴπερ ποτε τὴν κυρίαν Χώβ. Μίαν ἡμέραν ἡ ἐγγονὴ τῆς ἐδγαλεν ἀποτόμους τὰς χεῖράς της ἀπὸ ταυτίδας της, καθὼς τὴν ἤκουσε νὰ λέγῃ πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Βοστώνην δι' ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν, εἰδμενὴ θὰ ζημιωθῶμε!

— Ὁ παπποῦς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Βοστώνην! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· δὲν ἔμιλειτε σοδάρὰ, γιατί! μετ' ἐτοιο κρῖο καὶ μετ' οὗς ρευματισμοῦς του!

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀφίσω στὸ σπῆτι! εἶπεν ὁ κ. Χώβ, μειδιῶν διὰ τὴν συγκίνησιν τῆς ἐγγονῆς του, ἐνῶ ἡ σύζυγός του ἐξηκολούθει ὡς νὰ μὴν ἤκουσε τίποτε:

— Σοῦ παρουσιάζεται μιὰ καλὴ ἐυκαιρία διὰ τὴν ἐρχομένην Δευτέραν· ἐπωφελήσου. Ὁ κύριος Βίλλαρ, ὁ ἔμπορος, πηγαίνει εἰς τὴν Καμβρίδην δι' ἐργασίας του, κ' ἐκεῖ ἀκριβῶς θὰ εὕρῃς τὸν υἱόν σου Στέφανον, ὁ ἑποῖος θὰ σε συνοδεύσῃ εἰς τὴν Βοστώνην. Τὸ πρᾶγμα ἐρχεται σὴν ὥρα του, γιατί δὲν θὰ εἶχα ἡσυχία, ἂν δὲν ἐπῆγγαίνεν ἓνας ἄνθρωπος νὰ φροντίσῃ.

«Ὡ Θεέ μου, ἐσυλλογίσθη ἡ Αἰμιλία· ἐτελείωσε τὸ ζήτημα, ὁ παπποῦς θὰ φύγῃ τὴν Δευτέραν. Μὴν πάθῃ τίποτε; Δὲν εἶνε φρόνιμον, στήν ἡλικίαν του, νὰ ταξειδεύῃ μετ' ἐτοιο χερμῶνα. Ἄς πᾶν στὸ καλὸ καὶ αἱ ὑποθέσεις καὶ τὰ χρήματα!»

Καὶ εἶχεν ὕψος τόσῳ περιλυπὸν, ὥστε ὁ πάππος της τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατά της, καὶ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ.

Καὶ εἶχεν ὕψος τόσῳ περιλυπὸν, ὥστε ὁ πάππος της τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατά της, καὶ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ.

νατὰ του, ὡς μικρὸν παιδί, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Μὴν κλαῖς, μικρὴ μου, τῆς εἶπε· δὲν εἶμαι τόσῳ τρελὸς νὰ σχίσω τόσα βουνὰ καὶ ὀκάσας, ἀφοῦ εἶμαι 'στὸ σπῆτι μου τόσῳ καλὰ. Ἡ γιατί ἀστειεύεται.

Ἡ Αἰμιλία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν δυσπίστως· ἤξευρεν αὐτὴ ἐκ πείρας τὴν ἐπιμονὴν τῆς κυρίας Χώβ. Καὶ δὲν ἠπατήθη τὴν ἀκλόουθον Δευτέραν, ὁ πλοῖ-αρχος ἐπρογευμάτισε βιαστικὸς εἰς τὰς ἐξ τὸ πρῶτ καὶ ἡτοιμάσθη νὰναχωρήσῃ μετὰ τοῦ κυρίου Βίλλαρ, διὰ τοῦ λεωφορείου, τὸ ὁποῖον μετέβαινε εἰς Πωνωσάκ. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐπῆγγαίνε σιδηροδρομικῶς εἰς Καμβρίδην, κ' ἐκεῖθεν εἰς Βοστώνην. Καὶ ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ἀνεχώρει ὀλωςδιδόλου ἐκουσίως.

— Δὲν ἤξεύρω ἂν κάμνω καλὰ ποῦ ἀφίνω τὴν γιατί σου μονάχην, εἶπεν εἰς τὴν ἐγγονὴν του, ἀναβαίνων εἰς τὸ λεωφορεῖον· δὲν μου ἐφάνη πολὺ καλὰ σήμερα τὸ πρῶτ. Πρόσεχε τὴν πολὺ, Αἰμιλία.

— Ναί, παπποῦ· ἀλλὰ καὶ σὺς νὰ προσέχετε καλὰ. Νὰ μὴν κουρασθῇτε, νὰ μὴν κρυώσετε, νὰ μὴν ἄρρωστησῇτε. Δὲν θὰ ἔχετε κανένα νὰ σας κυττάξῃ ἐκεῖ-πέρα. Ἀχ! δὲν μᾶρέσει καθόλου ποῦ σας βλέπω νὰ φεύγετε ἐστὶ!

Ἡ ἄμαξ ἐξεκίνησεν.

— Ἀντίο, Μιλίτσα!

— Στὸ καλὸ, παπποῦ!

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς δὲν ἤκούετο οὔτε ὁ κρότος τῶν τροχῶν.

— Δὲν βλέπω τὴν ὥρα πότε νὰ γυρίσῃ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Αἰμιλία, κ' ἐπέστρεψεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν στενά-ζουσα.

Ἡ κυρία Χώβ ἐκάθητο πλησίον τῆς φωτιᾶς, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς χειρὸς.

— Σὰς πονοῦν τὰ δόντια, γιατί;

τὴν ἠρώτησεν ἡ Αἰμιλία.

— Καὶ τί δὲν μοῦ πονεῖ, παιδί μου!

— Πρέπει νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι.

— Ἐγὼ στὸ κρεβάτι, γιὰ τόσῳ μικρὸ πρᾶγμα! δὲν ὑπάρχει κίνδυνος.

— Θέλετε νὰ φωνάξω τὸν γιατρό;

— Τί νὰ κάμῃ; Οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν ἄλλο, παρὰ νὰ τραβοῦν χρήματα.

Ὁ Πρεσκόττ πέρνει τρία φράγκα γιὰ νὰ σου βγάλῃ ἓνα δόντι... μικρὸ, μεγάλο, τοῦ εἶνε ἀδιάφορον, δὲν κάμνει διάκρισιν. Προτιμῶ νὰ ὑποφέρω ὀλίγον· αὐριο θὰ περάσῃ.

Ἡ Αἰμιλία ἐσιώπησε κατ' ἀνάγκην. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, ἡ κυρία Χώβ ὑπε-χρεώθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεβάτι. Τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ κινήθῃ, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειας.

— Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ με ἰδῇ ἓνας γιατρός, εἶπε τέλος πρὸς τὴν Αἰμιλίαν·

ἀλλὰ δὲν θέλω τὸν Πρεσκόττ· ἐρχεται πάρα πολὺ συχνά, καὶ ἄμα γίνῃς καλὰ, σοῦ στέλνει κάτι φουσκαμένους λογαριασμούς, ποῦ εἶνε νὰ τραβῇς τὰ μαλλιά σου... Ὁχι, δὲν τον θέλω γιὰ ὅλο τὸν κόσμον! Γράψε δὺδ λέξεις στὸν γιατρὸ Ρίδικουτ, ποῦ μένει στὸ Πωνωσάκ. Χρεωτέτῃ κάτι χρήματα εἰς τὸν παπποῦ σου, τουλάχιστον πρὸ δύο μηνῶν· ἐστὶ ἐξοφλοῦμεν εὐκολώτερα.

Νὰ γράψῃ δὺδ λέξεις εἰς τὸν ἱατρὸν, πολὺ καλὰ... ἀλλὰ με ποῖον νὰ στείλῃ τὴν ἐπιστολήν; Τὸ πρῶτον λεωφορεῖον εἶχε περάσῃ πρὸ πολλοῦ.

«Τί δυστυχία νὰ μὴν εἶνε ἐδῶ ὁ Κάρολος! ἔγραψεν ἡ Αἰμιλία εἰς τὴν πλάκα τῆς κυρίας Φάγγ· δὲν ξεύρω πῶς νὰ μὴνύσω τοῦ γιατροῦ, καὶ ἡ γιατί πηγαίνει ὅλο χειρότερα, μολονότι δὲν θέλει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

— Πηγαίνετε νὰ παρακαλέσετε τὸν Ὁξेम Πάξ νὰ σας κάμῃ τὴν χάριν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Πωνωσάκ, ἔγραψεν ἡ κυρία Φάγγ. Εἶμαι βεβία ὅτι θὰ τὸ κάμῃ εὐχαρίστως.»

Ὁ κύριος Πάξ δὲν εἶχε πολὺ πνεῦμα ἀλλ' εἶχε καλὴν καρδίαν, καὶ μόλις ἔμαθεν ὅτι ἡ γειτόνισσά του εἶνε ἄρρωστη, ἐσέλλωτε τὸ ἄλογόν του κ' ἐσπευσε νὰναχωρήσῃ διὰ τὸ Πωνωσάκ, μολονότι τοῦ ἐφάνετο παράξενον νὰ μὴ θέλῃ ἡ κυρία Χώβ τὸν ἱατρὸν Πρεσκόττ.

— Ὅπωςδὴποτε, εἶπε, δὲν πρέπει νὰπορῇ κανεὶς πολὺ, διότι οἱ ἀσθενεῖς ἔχουν ἰδιοτροπίας καὶ ἀντιπαθείας ἀν-εξηγήτους· ἀλλὰ τί πρέπει νὰ κάμῃ, ἂν ὁ ἱατρός Ρίδικουτ δὲν εἴπορῃ νὰ ἔλθῃ σήμερα;

— Νὰ μου στείλετε ἓνα τηλεγράφημα, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία, καὶ τότε θὰ φωνάξω τὸν ἱατρὸν Πρεσκόττ.

— Τηλεγράφημα, ἐπανάλαβεν ὁ Ὁξेम Πάξ· ἂ, λαμπρὰ ἐφευρέσεις, προπάντων ὅταν εἶνε κανένας ἄρρωστος! Ἐως τώρα δὲν μου ἐδόθη εὐκαιρία νὰ κάμω χρησιν τοῦ τηλεγράφου, ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἄν ὁ κύριος Ρίδικουτ δὲν εἴπορῃ νὰ ἔλθῃ ἀμέσως, θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ θὰ σας εἰδοποιήσω, πρὶν φύγω μά-λιστα ἀπὸ τὸ Πωνωσάκ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Πάξ. Παρήλθε μιὰ ὥρα, δύο ὥραι, καὶ οἱ πόνοι τῆς κυρίας Χώβ δὲν ἐπύων. Μὰ δὲν θὰ ἔλθῃ λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἱατρός... Ἐπιτέλους ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν οἰκίαν κ' ἐζήτησε τὴν Αἰμιλίαν ἡ μικρὰ Σω-σάνη Γκλίδδινς ἀδελφὴ τῆς τηλεγραφητρίδας Νάνσης Γκλίδδινς καὶ τῆς γνωστῆς μας Ξένης.

— Ἐχετε ἓνα τηλεγράφημα, τῇ εἶπε τὸ κοράσιον. Ἡ Νάνση εἶπεν, ὅτι ὁ κύριος Πάξ δὲν θὰ ἤξευρε τὸ τιμολό-γιον τοῦ τηλεγράφου, γιατί ἐβλεπε τό-σας λέξεις, ὥστε τὸ τηλεγράφημά του στοιχίζει ἐξ ἑφράγκα.

— Ἐγὼ καὶ ἡ κυρία Φάγγ, ὑπέλα-βεν ἡ Αἰμιλία.

— Ἐνα παιδί καὶ μιὰ κωφόλαλη! ἐπιθύρειν ὁ ἱατρός ὠραία θὰ νοσηλευ-θῇ! Ὅα σας στείλω μιὰν νοσοκόμον.

— Ἡ γιατί, γιατί μου, δὲν θὰ

— Τί ἀκριβὰ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, σχίζουσα βιαστικὴ τὸν φάκελλον· μοῦ φαίνεται ὅτι δύο λέξεις θὰ ἐφθάναν. Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε τηλεγράφημα! αὐτὸ εἶνε ἐπιστολή!

Καὶ ἀνέγνωσε δυνατὰ τὴν ἀρχήν: «Ὁ ἱατρός Ρίδικουτ ἀπέθανε, κατὰ »συνέπειαν δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ νὰ ἐπι-»σκεφθῇ τὴν μᾶμμην σας...»

— Τί βλάξ, Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία. Ἀφοῦ ἀπέθανεν, ἐνοεῖται ὅτι δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἔλθῃ. Νὰ ἰδοῦμε πα-ρακάτω:

«Ὁ θάνατός του ἐπῆλθεν αἰφνίδιος· » ἀλλὰ πρὸ κειροῦ ἐπάσχευ ἀπὸ νόσημα » τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, προ- » φανῶς χαρακτηῖρος νευροπαθολογι- » κοῦ.»

— Καλὲ αὐτὸς εἶνε τρελός, Σωσά-να μου!

«Ἀρίνις ὁ δυστυχὴς χήραν καὶ τρία » τέκνα, ἀπαρηγόρητα. Ἡ κηδεῖα του » θὰ γίνῃ αὐριον. Ἀνάγκη ἀπόλυτος, » κατ' ἐμέ, νὰ καλέσετε τὸν ἱατρὸν » Πρεσκόττ. Ἡ Σωσάνη εἴμπορεῖ νὰ » περάσῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι του, ἀφοῦ σὰς » φέρῃ τὸ παρόν. Διατελῶ ἔλος πρό- » θυμος. Ὁξेम Πάξ.»

Ἀφοῦ ἐγάλασε μετ' ἡν καρδίαν της, ἡ Αἰμιλία ἐτρέξε νὰ εὕρῃ τὸ πουργί της, διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ τηλεγραφικὰ τέλη. Ἐξ φράγκα δι' ἐν τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρεπε νὰ τὴ στοιχίσῃ περισσότερον ἀπὸ πενήντα λεπτά, ἦτο σκληρόν. Τὸ βελάντιόν της ἄλλως τε ἦτο τόσον ἰσχνόν, καὶ τὸσάκις ἠναγκά-ζετο νὰ στερεῖται πράγματα, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνάγκην! Ἀλλ' οὔτε κἂν ἐπέρα-σεν ἐπὶ τὸν νοῦν της νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξοφλῇσιν αὐτοῦ τοῦ χρέους ἀπὸ τὴν μᾶμμην της. Ἡ κυρία Χώβ θὰ ἐπρο-τιμοῦσε χιλιάκις νὰποθάνῃ ἀπὸ τοὺς πόνοους, χωρὶς ἱατρὸν, παρὰ νὰ ἐξοδεύ-σῃ «ἀνωρελῶς» ἐξ φράγκα.

Ὁ ἱατρός Πρεσκόττ δὲν ἐδράδυνε νὰ ἔλθῃ. Ἡ Αἰμιλία ἀνυπομονοῦσε νὰκού-σῃ τὴν διάγνωσίν του· ἀλλὰ δὲν τὴν εἶπεν ἐνώπιον τῆς ἀσθενούς.

— Εἶνε σοδάρὰ ἡ ἀσθενεία της, για-ατρέ; τὸν ἠρώτησεν, ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

— Δὲν εἴξεύρω ἀκόμη, παιδί μου· καὶ ποῖος θὰ τὴν νοσηλεύσῃ;

— Ἐγὼ.

— Σὺ;

Ὁ ἱατρός ὕψωσε τοὺς ὤμους. Δι' αὐτόν, ἡ Αἰμιλία δὲν ἦτο παρὰ κόρη μετὰ πολὺ καλὰς διαθέσεις, ἀλλ' ἀντικα-νὸς νὰ προσφέρῃ ἐκδουλεύσεις σοδάρὰς.

— Ἐγὼ καὶ ἡ κυρία Φάγγ, ὑπέλα-βεν ἡ Αἰμιλία.

— Ἐνα παιδί καὶ μιὰ κωφόλαλη! ἐπιθύρειν ὁ ἱατρός ὠραία θὰ νοσηλευ-θῇ! Ὅα σας στείλω μιὰν νοσοκόμον.

— Ἡ γιατί, γιατί μου, δὲν θὰ

θελήσει ποτέ... κοστίζει πολύ ακριβά η νοσοκόμος... Να τηλεγραφήσω στον παππού να επιστρέψει;

— Περίμενε ακόμη δλίγον. Πρέπει πρώτα να ιδούμε τι θα πογίνη. Αύριον θα επανέλθω. Έντομα μεταξύ πρόσες να γίνη τακτικά δ,τι παρήγγειλα.

— Μάλιστα, γιατρέ! αλλά σάς παρακαλώ πολύ να μη μας αναγκάσετε να πάρωμε νοσοκόμον· ή γιαγιά είνε πολύ, μα πολύ οίκονόμος, και θα υπέφερε πολύ αν έδλεπεν εδω ξένην...

— Καλά, καλά, αύριον βλέπουμε. Και απερχόμενος ο ιατρός έσυλλογίσθη: «Τί καλό, τί γενναίο κορίτσι! Να ιδούμε τώρα θα έχη και σταθερότητα ανάλογον με την γενναιότητά της; Συνήθως αι ώραι αι αυταί αποφάσεις δέν διαρκούν πολύ...»

[Έπειτα συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

16

ΤΑ ΑΝΤΙΔΟΤΑ

Αντιδοτον λέγεται εις την Ιατρικήν μου, κάθε πράγμα στερεόν, υγρόν ή αέριον, τδ όποτον δίδεται εις τόν ασθενή, δια να εξουδετερώση την ενεργειαν άλλου πράγματος, τδ όποτον κατέπιεν έκουσίως ή άκουσίως.

Αυτό καθ' έαυτδ τδ αντιδοτον ειμπορεϊ να είνε βλαβερόν. Μένον ή παρυσία του άλλου πράγματος εις τόν στόμαχον του ασθενούς, τδ κάμνει ωφέλιμον. Παραδείγματες χάριν, ένθυμηθητε την ιστορίαν του στυποχάρτου, (Αλογοπαίγνιον αριθ. 5.) Να καταπιή κανείς στυποχάρτον εις τὰ καλὰ καθούμενα, θα βλοφθί αναμφιδόλως. Όταν όμως έχει καταπιή τδ καλαμάρι; έ, τότε τδ πράγμα αλλάζει.

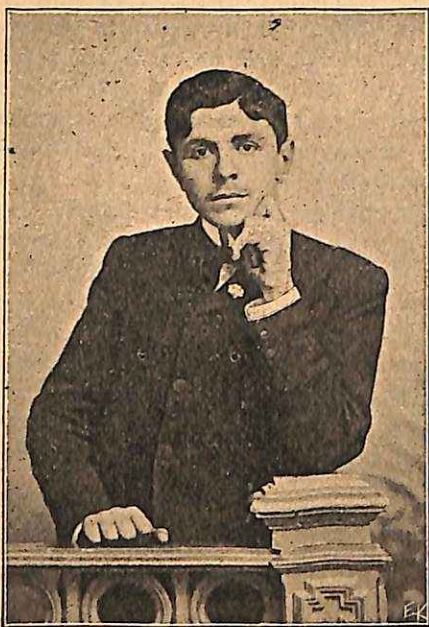
Άλλο παράδειγμα: «Όσοι ζωγραφίζουν, εξεύρουν ότι τδ χρώμα τδ λεγόμενον «κυανούν της Πρωσίας», άναμιγνυόμενον με τδ «καρμίνιον», παράγει χρώμα «ιδωδες». Τδ κυανούν της Πρωσίας είνε δηλητήριον δξύτατον· τδ ιδωδες είνε σχεδόν άδολάβες. Υποθέσατε τώρα ότι ένα παιδάκι καταπίνει ένα σωληνάριον με κυανούν της Πρωσίας. Τί θα κάμετε; Θα το δείρετε; θα το μαλώσετε; θα το συμβουλευσετε; θα του δώσετε έμετικόν; Δέν σας συμβουλευώ· διότι έως να τα σκεφθίτε αυτά, τδ παιδίον θα έχη άποθάνη. Δια να μη συμβή αυτό, αναγκάσετε το εύθως να καταπιή ένα σωληνάριον καρμίνιον. Αμέσως τδ έντος του στομάχου του κυανούν της Πρωσίας θα γίνη ιδωδες, και τδ παιδάκι θα σωθί.

Βλέπετε λοιπόν ότι υπάρχουν και περιστάσεις, κατὰ τὰς οποίας αντί ιατρού, πρέπει να προσκαλούμεν ζωγράφον.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ



ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Γ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Βραβευθείς

υπό τδ ψευδώνυμον Κεντρί, εις τόν Μικρόν Διαγωνισμόν Ζωγραφικής

[Τδ Διάπλασιν τού 1902, σελ. 292.]

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Έπειδή ο Άνδρικός, με την συνήθη του προθυμίαν, είχεν εύρη τρόπον να του προσφέρη διαφόρους μικράς υπηρεσίας, ο ιατρός τόν είχε συμπαθήσει. Τον έφώναζε λοιπόν και του έδειξε πώς έπρεπε να στέκεται επάνω εις την σέλλαν και να διευθύνη τδ άλογόν του.

Μετ' δλίγας ώρας, οι ταξιδιωταί μας έφθασαν εις μίαν φαζένταν (έπαυλιν), εις ένα μεγάλο κτήμα, εις τδ έποτον έκαλλιεργείτο μανιόκα.

Η μανιόκα είνε φυτόν, τδ όποτον εις την Βραζιλίαν αντικαθιστά τδ σιτάρι. Άνθίζει τόν Ιούλιον, και κάμνει άνθη κόκκινα· ο καρπός του έχει μέσα σπόρους στακτερού χρώματος, άνοικτοῦ. Η ρίζα του θάμνου έμοιάζει κατὰ τδ σχήμα μ' ένα μεγάλο καρτόν, αλλά τδ χρώμά της είνε ως πατάτα, κ' έχει βάρος, κατὰ μέσον όρον, ένδς χιλιογράμμου.

Πρώτα την ξεφλουδίζουν με προσοχήν, έπειτα την ξύνουν, — με τόν τρίφτην εις τὰ σπία, με μυλόπετραν εις τὰ έργοστάσια, — και αφού γίνη έτσι σκόνη, την σωρεύουν εις καλάρια και την αφήνουν να μουςκέυση εις τδ νερόν άρκετας ήμέρας. Έπειτα την πιέζουν με μηχανήν, δια να βγί ή χυμός, και

τέλος την άπλώνουν εις μεγάλας σιδεράς πλάκας και την ξηραίνουν εις τόν φούρνον.

Η εξόδευσις αυτής της ρίζας είνε σημαντική. Την κάμνουν προπάντων σουπαν με ζυμών κρέατος ή με γάλα (ταπιόκα), την κάμνουν παξιμάδια, ή την βάζουν άπλως εις τδ τραπέζι, και καθένας πέρνει όσον θέλει δια να φάγη μαζί με τδ κρέας του ή με τδ ψάρι του.

Η μανιόκα και ή κάρνα-σέκκα (κρέας ξηρόν) πού έρχεται κυρίως από τδ Βουένος-Άγρες, αποτελούν την βάση της τροφής των μαύρων.

Ο φαζέντερος, (δ ιδιοκτήτης της επαύλειος), προσεκάλεσε τούς ταξιδιωτάς να φάγουν. Ο κ. Βιλλιέρ ήθελε να τρώγη μαζί του, εις τδ ίδιον τραπέζι, και ο Άνδρικός· άλλ' ο πλοίαρχος του είχεν υποδείξει ότι τούτο ήτον έναντίον του καγονισμού του πλοίου, και ότι θα είχε κακά αποτελέσματα δια την πειθαρχίαν. Μη δυνάμενος λοιπόν να κάμη άλλο τίποτε, ο κ. Βιλλιέρ έσύστησε τόν προστατευόμενόν του εις τόν φαζέντερον.

Οι βραζιλιανοί αγρόται είνε πολύ φιλόξενοι και οι ταξιδιωταί έκαλόραγαν. Τά έπειδ όρπι α προπάντων ήσαν άθρονα και λαμπρά. Υπήρχαν πλήθος καρποί, τούς όποιους πρώτην φοράν έδλεπεν ο Άνδρικός και δέν ήξευρεν ούτε τὰ όνόματά των. Και πολύ εύχρίτως θά τούς έδοκίμαζεν όλους, — τόσοσν ώρατα χρώματα είχαν, — αν ο ιατρός δέν του είχε συστήση να μη παραφάγη, προπάντων καρπούς.

Ο Φλατάκ και ο Τζανής δέν άκουσαν την καλήν συμβουλήν του ιατροῦ, και την έπαθαν. Επὶ δύο ήμέρας υπεχρεώθησαν να κάμνουν μίαν γυμναστικήν πολύ δγληράν... διότι μόλις έκαθαλίκευαν τὰ μούλάρια των, έπρεπε να ξεκαθαλίσκουν... και αυτό έπανελαμβάνετο πολλάς φορές την ήμέραν.

Εύτυχως, τδ μικρόν κερνάριον συνήνησεν εις τόν δρόμον μίαν τρούπαν, ή όποία έπέστρεφεν ακριβώς από την φυτεϊάν του καφέ, την όποιαν ο Έπιθεωρητής επήγαινε να επισκεφθί. Ένας γέρων μιγάς, ο άρχηγός αυτής της τρούπας (συνοδείας από καμμία δεκαρία μούλάρια), υπέδειξεν εις τούς δύο ναύτας ιατρικόν, ή χρήσις του όποιου τούς έφερε γρήγορα εις θέσιν να μένουν ήσυχα εις την σέλλαν των...

Όταν ο κ. Βιλλιέρ είπεν εις τόν μιγάδα, ότι είχε σκοπόν να παρατείνη την έκδρομήν του έως την Μπουένε-Βίσταν, δηλαδή δέκα λεγκουας μακράν από την καφεφυτεϊάν του σενιόρ Κορβίστου, ο μιγάς έδειξεν άνησυχίαν.

— Μα τί συμβαίνει; τόν ήρώτησεν ο Έπιθεωρητής.

Ο γέρων μιγάς έδίστασε, κ' έρριψε

λαοραχόν βλέμμα τριγύρω του. Τέλος: — Υπάρχουν πολλοί μαύροι μακρόνοι εις εκείνα τὰ μέρη, είπεν.

— Είνε έπίφοβοι;

— Συνήθως όχι. Μένουν μέσα στα δάση και δέν βγαίνουν σχεδόν ποτέ.

— Τότε λοιπόν;

— Μα τώρα ύστερα, σενιόρ, ήλθον κάτι καινούργιοι, πού είνε πολύ κακοί... και τέλοςπάντων μου φαίνεται ότι ο δρόμος είνε επικίνδυνος.

Έπειδή δύο μαύροι έπλησίαζαν, ο δούλος άπεμακρύνη βιαστικά.

Ο κ. Βιλλιέρ έσυμβουλευθί τόν οδηγόν, εις τόν όποτον άνεκοίνωσε τὰς άνησυχίας, πού του έπροξένησαν τὰ λόγια του μιγάδος. Ο οδηγός άρχισε να γελά.

— Αφήστε τον τδ γέρω-κατεργάρι! είπεν· έτσι τά έλεγε, με την έλπίδα να πάρη κανένα μπαξίσι από την Έξοχότητά σας. Είνε πολύ σπάνιον πράγμα, μαύροι μακρόνοι να κτυπήσουν άσπρον, έστω και να τον άπαντήσουν μονάχο του. Πού τούς άφίνει ο φόβος, τούς κακομοίριδες, να κάμουν τέτοια πράγματα!

Με όλην των την ταχύτητα, οι ταξιδιωταί δέν κατώρθωσαν να φθάσουν ως τδ βράδυ εις την κατοικίαν του σενιόρ Κορβίστου.

Ηναγκάσθησαν να κοιμηθουν όλοι μέσα εις μίαν μεγάλην άποθήκην, έλεεινόν παραπήγμα, του όποιου ή στέγη ήτο κατατροπημένη.

Την νύκτα, ο Άνδρικός έβγαλε φωνήν τρόμου. Ησθάνθη κάτι ψυχρόν εις τδ πόδι του κ' έξύπνησεν άποτόμως· βάζει τδ χέρι του, και πιάνει ένα πράγμα γλοιώδες και παγωμένον. Ητο φεϊδι, τδ όποτον είχε χωθί σιγά-σιγά, κάτω από τδ σκέπασμα του μικρού μούτσου.

Ο Άνδρικός επετάχθη άμέσως από τδ στρώμά του. Και οι άλλοι έτρεξαν.

Ο Τζανής έσήκωσε γενναίως τδ σκέπασμα. Είδαν τότε τδ φεϊδι, τδ όποτον έκοιμάτο κουλουριασμένον τόν ύπνον του άθώου.

Ο Τζανής και ο Φλατάκ έσήκοναν τὰ μπαστούνια των δια να τα σκοτώσουν, όταν οι δύο μαύροι, οι όποτοι έταξείδευαν με τούς ναύτας, τούς εκράτησαν τὰ χέρια. Ο ένας άρπαξε τδ φεϊδι από τόν λαιμόν, ενώ ο άλλος, ώπλισμένος με μίαν πέτραν, τδ εκτύπησε δυνατά εις τδ κεφάλι.

— Δί φόρησε! λ' τρώμε! είπεν ο μαύρος γελών και δείχνων τὰ δόντια του έως ταυτιά.

— Θα φάτε τδ φεϊδι! άνέκραξεν ο Άνδρικός κατ'άπληκτος.

— Ναί, λ' καλό· έπειτα δίνουμε πετοί στο σενιόρ, προσέθεσεν ο μαύρος, έννοών τόν κ. Βιλλιέρ.

Καθώς έμαθαν άργότερα, τδ δωρόν

των δέν είχε μεγάλην αξίαν· αλλά έλογάριαζαν να φιλοδωρηθουν καλὰ από τόν γενναϊόδωρον ξένον, και πραγματικώς ή έλπίς των δέν διεψεύσθη... Όσον δια τδ φεϊδι, αυτό ήτον από τὰ συνειθισμένα, και τδ δάγκμαξ του δέν ήτο φαρμακκρόν.

— Στυγάδο θα το κάμετε ή σαλμί; έψιθύρισεν ο Φλατάκ, βλέπων τούς μαύρους να το μαγειρεύουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Σάντα-Έσπεράντοα. — Ένας φαζέντερος. — Η συγκομιδή του καφέ. — Μία τρέλλα του Βερνάρδου. — Άγωνία. — Οι Τρδοί Ποῦροι. — Αφίξεις εις Μπουέναν Βίσταν. — Μυστηριώδης εξαφάνισις του οδηγού.

Την επαύριον έφθασαν εις Σάντα-Έσπεράντζαν, την κατοικίαν του σενιόρ Κορβίστου.

Ο άνθρωπος αυτός θεωρείτο πάρα πολύ πλούσιος. Έλεγαν ότι είχε τούλάχιστον 600 μαύρους, — και κατ' αυτόν τόν τρόπον εκτιμάται ή περιουσία εις την χώραν εκείνην. Η αξία ενός δούλου κατὰ μέσον όρον είνε 1200 έως 1500 φράγκα. Μόνον αι γυναίκες και τὰ παιδιά τιμώνται όλιγώτερον.

Ο κακόμοιρος ο Άνδρικός είχεν αλαλιάση, ακούων να όμιλουν περί πωλήσεως ανθρώπων, άπαράλλακτα ως να έπρόκειτο δια κανένα βωδι ή δια κανένα άλογο! Απορούσεν ακόμη και με την άψηφησιάν των μαύρων, οι όποτοι έτραγουδούσαν κ' έγελούσαν, ως να ήσαν οι εύτυχότεροι άνθρωποι του κόσμου. Και τρώοντι, δέν τούς έλειπε τίποτε άλλο, παρά ή έλευθερία. Τούς έτρεφαν καλὰ, και όταν άρρώστειν τούς έπεριποιούντο πολύ, διότι αυτό ήτο τδ συμφέρον των κυρίων των.

Η κατοικία του σενιόρ Κορβίστου δέν ήτο άνάλογη με την περιουσίαν του. Ναί, μὲν ήτο μεγάλη κ' έτριγυρίζετο από άπεράντους κήπους, άλλ' οι κήποι στυτοί, όπως και ή οίκία, δέν διετηρούντο εις καλήν κατάστασιν. Τέσσερα πέντε παράθυρα μόνον είχαν γιαλιά. Τὰ άλλα ήσαν άπλαι τρύπαι, χωρίς φύλλα.

Άλλά και ή επίπλωσις ήτο μετριωτάτη, εκτός μερικῶν επίπλων μεγάλης αξίας, τὰ όποτα είχαν φέρη από τδ Ρίον Τανιέρον, ίσως δια να κτυπήσεισσότερον ή πτωχεία των άλλων. Τριγύρω ήσαν μικροί λόφοι, φυτευμένοι άποκλειστικώς με καφές.

Η καφέα — τδ φυτόν του καφέ, —

είνε δενδρόλλιον, τδ όποτον φθάνει εις ύψος δύο μέτρων. Τα λευκά του άνθη όμοιάζουν δλίγον κατὰ τδ σχήμα με τούς ίάσμους (γιασεμιά). Τα άνθη αυτά δένουν εις καρπόν μακρουλόν και μυτερόν, πρώτα πράσινον, έπειτα κόκκινον, έπειτα κοκκινόμαυρον, ο όποτος άποτελείται από δύο λοβούς. Κάθε λοβός περιέχει ένα σπόρον, και ο σπόρος αυτός είνε ο καφές.

Η συγκομιδή του καφέ γίνεται. — άναλόγως της ποιότητος του εδάφους και του τρόπου της καλλιεργείας, — καθε δύο ή καθε τρία χρόνια. Κ' έπειδή τδ ίδιον δένδρον έχει συγχρόνως και άνθη και καρπούς, ο τρύγος είνε ούτως είπειν διαρκής.

Ο κ. Βιλλιέρ, μολονότι εξωτερικώς δέν έφαινετο εκτάκτως ρωμαλέος, ήτο άνθρωπος μεγάλης δραστηριότητος και μεγάλης άντοχής. Εύθως την άλλην ήμέραν, έσηκώθη πρωϊ-πρωϊ, δια να ιδή πώς γίνεται ή έργασία εις την καφεφυτεϊαν. Ο Άνδρικός, ο Βερνάρδος και ο Φλατάκ τόν συνώδευσαν.

Παραυρέθησαν εις την αναχώρησιν των μαύρων δούλων, τούς όποιους δέ επιστάτης έμέτρησεν ένα-ένα πριν τούς στείλη εις την έργασίαν.

Η συγκομιδή του καφέ δέν είνε ούτε δύσκολη ούτε πολύ κουραστική έργασία. Τόν κόπτουν όπως κόπτομεν τὰ μπιζέλια, έπειτα τόν άπλώνουν, δια να ξηρανθί εις τόν ήλιον, επάνω εις μεγάλα άλώνια, τριγυρισμένα από χαμηλόν ταίχον, ο όποτος είνε κάτω τρυπημένος εδω κ' εκεί, δια να φεύγη τδ νερόν της βροχής.

Αφού ξηρανθουν καλὰ οι καρποί, τούς βάζουν μέσα εις μεγάλα γουδιά και τούς κτυποῦν έως να χωρισθουν οι φλοιοί. Έπειτα τούς περνούν από έν είδος κρισάρας, και από εκεί τούς άπλώνουν εις ένα παμμέγιστον τραπέζι, όπου οι μαύροι τούς καθαρίζουν με μεγάλην ταχύτητα κ' έπιτηδεύονται. Καί καθαροί πλέον από κάθε ίχνος φλοιού, οι σπόροι μισοψήνονται εις μεγάλα καζάνια ή εις μεγάλα ταψία. Έτσι άποκτούν τδ στιλπνόν και στακτερόν εκείνο χρώμα, με τδ όποτον μάς έρχονται.

Με όλον τόν φλογερόν ήλιον, οι μαύροι ειργάζοντο άρκετά εύθυμοι. Ένώ ο κ. Βιλλιέρ παρητήρει την ζωηράν εικόνα πού είχαν έμπρός του κ' έκρατούσε μερικάς σημειώσεις, ο Άνδρικός και ο Βερνάρδος διεσκέδαζαν βοηθούντες τούς μαύρους και κόπτοντες καρπούς.



«Τδ Ναυτόπουλο»

Ὁ Βερνάρδος παρετήρησεν εἰς ἓνα μέ-
ρος δένδρῳ καταφόρτα ἀπὸ καρπός,
τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ὡς λησιμονημένα.
Ὅταν οἱ μαῦροι τὸν εἶδαν νὰ διευθύν-
ται πρὸς τὰ ἐκεῖ, τῷ ἐνευσαν νὰ ἐπι-
στρέψῃ. Καὶ ὁ ἐπιστάτης, ὁ ὁποῖος εὐ-
ρίσκετο εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην, τοῦ ἐφώ-
ναξεν. Ἀλλὰ, κατὰ τὴν συνήθειάν του,
ὁ Βερνάρδος δὲν ἔδωκε καμμίαν προσο-
χὴν. Μετ' ὀλίγον τὸν ἔχασαν ἀπὸ τὰ
μάτια των.

Ἐξάφνα βγάζει τὲς φωνές...

Ὁ Ἀνδρῆκος ἔτρεχε πρὸς βοήθειάν
του, ὅταν ὁ ἐπιστάτης, ὁ ὁποῖος κατέ-
φθασεν ἐριππες, τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ
χέρι καὶ τὸν ἐκράτησε δυνατά. Συγγρό-
νως ἐξεκαθάλισε, καὶ ἐχώθη μέσα
εἰς τὰς καφέας.

Εἰς τὸ διάστημα αὐτό, οἱ δούλοι ἐ-
πληροφόρησαν τὸν Ἀνδρῆκον ὅτι εἰς τὰς
φυτεῖας ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ φεῖδια.
(ὅπως εἰς τὴν Σάνταν-Ἑσπεράντζαν,) τοῖς
ἀφίουν ἓνα μέρος ἐπιτηδες. Ἐ-
πειδὴ τὰ φεῖδια φεύγουν πάντοτε τὸν
ἄνθρωπον, καταντᾷ νὰ ποσύρῳνται σχε-
δὸν ὅλα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνον, ἐφόσον οἱ
ἐργάται κατέχουν τὰ ἄλλα. Ὀλίγον
κατ' ὀλίγον ὅμως, καθὼς προχωροῦν,
τοῖς στενεύουν τὸ καταφύγιόν των καὶ ἐ-
πιτέλους τοὺς βάζουν φωτιά.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τῆς Ζαππίδος:

«Τὴν καλὰ πού θά ᾔταν, ἂν τὸ κρῶ πού κά-
μνει τὸ χειμῶνα τὸ ἔκαμνε τὸ καλοκαίρι, καὶ
τὴ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ τὸ χειμῶνα!»

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάθης

Κ' ἓνα λησιμονημένον Σαρακοστιανόν:

Ὁ Κουφινοκεφαλῆς ἀναγινώσκει εἰς τὴν μη-
τέρα του τοὺς 24 Χαιρετισμούς. Μόλις ἐτελείω-
σε τοὺς 6, ἀλλάζει παραδόξως τὴν φωνήν του.

—Τί ἐπαθεῖς; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα του, γιὰ
τὴν κάμει ἔτσι τὴ φωνή σου;

Καὶ ὁ Κουφινοκεφαλῆς:

—Γιατὶ τώρα ἴδεις ἄλλος παπῶς!

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Κελαϊδιστρίας [Ε]

Εἰς τὸν περὶπατον.

Φυσᾷ ἔξαφνα ἄνεμος δυνατὸς καὶ πέρνει τὸ
καπέλον τοῦ μικροῦ Κώστα.

Καὶ καθὼς τὸ εἶδε νὰ παρασύρεται καὶ νὰ
κτυπᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀνέκραξεν:

—Ἄν ᾔταν καὶ τὸ κεφάλι μου μέσα, Θεέ
μου, τί θά ἐγένετο!

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Κυρίας, μετὰ τὴς Καμελίας

—Γιατὶ κλαῖς, κακόπαιδο; ἐρωτᾷ τὸν
Κωστάκη ἡ μαμά του.

—Νά, γιατί μ' ἐμάλυσαν ἡ Φιφί.

—Καὶ γιατί σ' ἐμάλυσαν ἡ Φιφί;

—Νά, γιατί ἐξέλασε τὴν τσοκολάτα της.

—Ἐ καὶ τώρα τί θέλεις;

—Θέλω καὶ ἄλλη τσοκολάτα, νά!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κοκκίνου Κρίνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΟΥ ΕΒΑΘΜΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ



Ἡ λέια τῆς Ψιφίνας
εἶπε τὴν πούλιαν πού
βλέπετε, τὸ ὅποιον ἀπὸ
τὸν φῶδον τοῦ ἐκρύβθη
ἀνάμεσα εἰς τὰ φύλλα
τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ θάμνου. Αἱ πλευραὶ δὲ
ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν φύλλων, μετὰ τοῦ συνε-
στραμμένου κορμοῦ τῶ ἀνθῶν αὐτῶν δένδρου,
—ὡς ἐκεῖ πού ὁ κορμὸς χωρίζεται ἀπὸ τὸ
πρῶτον φύλλωμα. — σχηματίζουν τὸ πούλιαν,
τὸ ὅποῖον φαίνεται καλλιτέρα, ἐὰν ἡ Μαγικὴ
Εἰκὼν στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ αὐ-
τῆς πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Τὸ εἶδαστε; Ἄς
ἐλπίσωμεν, ὅτι δὲν τὸ εἶδε καὶ ἡ Ψιφίνα, καὶ
ὅτι ἀπελπισθεῖσα νὰ ἐνεδρεύῃ, ἐπέστρεψεν εἰς
τὸ σπῆτι νὰ κυνηγήσῃ ποντικούς.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ὁ φίλος μας Τυδεύς, — ὁ κορυφαῖος τοῦ Ἀ'
Διαγωνισμοῦ Ἑσπεραμάτων, — μοῦ ἔστειλε τὴν
ἀκόλουθον ἐπιστολήν, ἣ ὅποια μαρτυρεῖ τὴν
θερμὴν πρὸς τὸ περιοδικόν μας ἀγάπην του:

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς 12 Ἀπριλίου 1903

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασι,

«Καί ποῦ εἶδα ἐσχάτως εἰς τὴν Ἀλληλο-
γραφίαν, μοῦ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν, τὴν ὅποιαν
θὰ σοῦ ἀνακοινώσω. Εἶπες, — καὶ τὸ εἶπες ἐπα-
νευνημένως, ἀπαντῶντας εἰς εὐχὰς καὶ προτάσεις
φίλων σου, — ὅτι τότε μόνον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ
ἐκδίδεται τὸ περιοδικόν μας δεκαεξαετίδων
ἢ δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα, ὅταν εὐρεθῇ κανέ-
νας πλοῦσιος καὶ φιλοπατρὶς ὁμογενὴς πού νὰ
ναγνύσῃ τὴν μεγάλην του χρησιμότητα καὶ
νὰ κάμῃ μίαν γενναίαν δωρεάν ὑπὲρ τῆς προ-
όδου του.

«Ἀπορῶ πῶς, ἐπὶ 25 ἔτη τώρα πού ἐκδίδε-
σαι, δὲν εὐρέθῃ ἀκόμη ὁ δωρητής αὐτός! Καὶ
ὅμως ὑπάρχουν τόσοι ἱσχυροὶ ὁμογενεῖς, δα-
πανώντες ἀπειρώς ὑπὲρ ἐθνικῶν σκοπῶν καὶ πρό-
θυμοι νὰ δαπανήσῃ καὶ ἄλλα! Παραδείγμα-
τος χάριν, ὁ Γρηγόριος Μαρσαλῆς. Ἐκατομμύρια
ἔχει δαπανήσῃ ἕως τώρα ὁ μέγας αὐτὸς ἐθνικὸς
εὐεργέτης ὑπὲρ ἰδρύσεως σχολῶν, ὑπὲρ ἐκδό-
σεως βιβλίων κτλ. Ἀρὰ γε δὲν ᾔδυναντο νὰ συλ-
λογισθῇ τοὺς Ἑλληνοπαῖδας καὶ ὑπὸ μίαν ἄλ-
λην ἐποψίν; νὰ τοὺς εὐεργετήσῃ ἀκόμη περισ-
σότερον, ὑποδοθῶν καὶ προάγων τὴν ἀγαπητὴν
αὐτῶν Διάπλαιν;

«Τὴν ἀπορίαν ταύτην ἀνεκοίνωσα εἰς τὸν
πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μοὶ ἀπάντησεν ὅτι διὰ
μίαν σκόπimon καὶ ὑφέλιμον δωρεάν, δὲν ἀρ-
κεῖ μόνον ἡ καλὴ διάθεσις τοῦ δωρητοῦ, ἀλλ'
εἶνε ἀνάγκη καὶ ἐνεργείας τινός. Πρέπει δη-
λαδὴ νὰ τῷ υποδείξῃ καταλλήλως καὶ νὰ πα-
ρακληθῇ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων.
Προσέθεσε δὲ ὁ πατήρ μου, ὅτι πλείστα διω-
ρεαὶ τοῦ κ. Μαρσαλῆ γίνονται κατόπιν ἀναφορῶν.

«Τότε ἐγὼ ἐσκέφην: Δὲν θὰ ᾔτο ἴσως κα-
λὸν, μία τοιαύτη ἀναφορὰ νὰ σταλῇ πρὸς τὸν
μεγατίμον πατριώτην τῆς Ὁδησοῦ καὶ ὑπὲρ
τῆς Διαπλάσεως; Καὶ ποῖος ἄλλος θὰ ᾔτο ὁ κα-
ταλλήλοτερος νὰ τὴν ἐνεργήσῃ, πλὴν ἡμεῖς
αὐτοὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι, οἱ φίλοι σου, οἱ συν-
δρομηταὶ σου; — εἶπα, — ὁ καλλι-
τερος τρόπος διὰ νὰ ἐορτάσωμεν τὴν Εἰκο-
σιπενταετηρίδα σου: Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὥ-
ραίας μας ἐορτῆς, νὰ ποταθῶμεν πρὸς τὸν κύ-
ριον Μαρσαλῆν καὶ νὰ τον παρακαλέσωμεν νὰ
ἐλθῇ ἀρωγὴς ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως περιοδικοῦ,
τὸ ὅποῖον ἐξεδότη ἀνελλιπῶς ἐπὶ 25 ἔτη καὶ
διέπλεσε δύο γενεὰς Ἑλληνοπαίδων.

«Προτείνω λοιπὸν τὰ ἑξῆς, καὶ ἂν τα ἐγκρί-
νῃς, δημοσιεύσῃς τα: Νάναθεώσωμεν εἰς τὸν συ-
νεργάτην σου κύριον Φαίδωνα νὰ συντάξῃ μίαν
ἀναφορὰν, ὅπως γνωρίζεις ἐκεῖνος. Ἡ ἀναφορὰ
αὕτη νὰντιγραφῇ ἀπὸ τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου
— ὁ ὁποῖος, καθὼς ἀκούω, εἶνε ἐξοχὸς καλλι-
γράφος, — καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ γραφεῖόν σου
ἐπὶ ὁρισμέναις ἡμέραις, κατὰ τὰς ὁποίας νὰ προσ-
έλθουν καὶ νὰ τὴν υπογράψωσιν ὅλοι οἱ ἐν Ἀ-
θήναις καὶ Πειραιεὶ συνδρομηταὶ σου καὶ συν-
δρομηταί. Ἐπίσης: νὰ ἐνεργήσωμεν καταλλή-
λως ὥστε πρῶτος-πρῶτος, νὰ τὴν υπογράψῃ ἡ
Α. Β. Ὑψηλότης, ὁ Βασιλόπαῖς Χριστοφόρος.
Ἐπειτα νὰ συνεννοηθῶμεν μετὰ τοὺς ἐν Ὁδησοῦ
συνδρομητάς, καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσωμεν νὰ
σχηματίσουν ἐκεῖ μίαν τριμελῆ ἢ πενταμελῆ
ἐπιτροπὴν, πρὸς τὴν ὅποιαν θὰ στελεχωθῇ τὴν
ἀναφορὰν, διὰ τὴν ἐγγχειρίσῃ παρυσιαζομένη
ὡς ἀντιπροσώπως μας ἐνώπιον τοῦ κ. Μαρσαλῆ.
Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα μία ἀ-
ναφορὰ διὰ τοιοῦτον σκοπὸν, κεκαλυμμένη ἀπὸ
τὰς ὑπογραφὰς τῶν Ἑλληνοπαίδων, οἱ ὁ-
ποῖοι, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, θάνατιπροσω-
πεύουν ὅλους τοὺς συναδέλφους τὸν ἀπανταχοῦ
γῆς! Βεβαίως καλὸν θὰ ᾔτο ἂν ἐστέλλετο
ἡ ἀναφορὰ καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ εἰς τὸ
Ἐξωτερικὸν καὶ ἂν ὑπεγράφετο ἀπὸ ὅλας τὰς
χιλιάδας τῶν συνδρομητῶν σου: ἀλλὰ τοιοῦτον
τι δὲν προτείνω, διότι φαντάζομαι ὅτι εἶνε
πάρα πολὺ δύσκολον, καὶ εἰς θὰ ἐχρεώτετο
τόσος καιρὸς, ὥστε θὰ παρήχεται καὶ ἡ Εἰκο-
σιπενταετηρίδα, πρὶν ἐπιδοθῇ ἡ ἀναφορὰ.

«Τελος: πᾶντων αὐτῶν εἶνε ἡ ἰδέα μου: τὴν
ρίπτω, ἂν μὴ τὸ ἐπιτρέπῃς, καὶ ἂν τὴν ἐγκρί-
νουν οἱ φίλοι μας, ἂς γίνῃ.

«Σὲ ἀσπάζομαι» ΤΥΔΕΥΣ
Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν φίλον μου Τυδεύς. Ἀλ-
λὰ δημοσιεύω τὴν ἐπιστολήν μου μόνον διότι εἶ-
νε πολὺ καλογραμμένη, καὶ ἀπλῶς διὰ νὰ δει-
χθῇ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἀγαπῶν τὴν «Διάπλα-
σιν» οἱ φίλοι τῆς. Ὅσον διὰ τὴν ἰδέαν πού
ρίπτει, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε πρακτικὴ. Δὲν ἀρ-
κεῖ, βλέπετε, μία ἀναφορὰ, διὲν νὰ φέρῃ ἀπο-
τέλεσμα. Θὰ ἐχρεώτετο καὶ ἄλλη ἐνεργεία,
ἀλλὰ ποῖος νὰ τὴν κάμῃ; ...

Εἰς τὴν ἀναφορὰν, ὅπως γνωρίζεις ἐκεῖνος. Ἡ ἀναφορὰ
αὕτη νὰντιγραφῇ ἀπὸ τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου
— ὁ ὁποῖος, καθὼς ἀκούω, εἶνε ἐξοχὸς καλλι-
γράφος, — καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ γραφεῖόν σου
ἐπὶ ὁρισμέναις ἡμέραις, κατὰ τὰς ὁποίας νὰ προσ-
έλθουν καὶ νὰ τὴν υπογράψωσιν ὅλοι οἱ ἐν Ἀ-
θήναις καὶ Πειραιεὶ συνδρομηταὶ σου καὶ συν-
δρομηταί. Ἐπίσης: νὰ ἐνεργήσωμεν καταλλή-
λως ὥστε πρῶτος-πρῶτος, νὰ τὴν υπογράψῃ ἡ
Α. Β. Ὑψηλότης, ὁ Βασιλόπαῖς Χριστοφόρος.
Ἐπειτα νὰ συνεννοηθῶμεν μετὰ τοὺς ἐν Ὁδησοῦ
συνδρομητάς, καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσωμεν νὰ
σχηματίσουν ἐκεῖ μίαν τριμελῆ ἢ πενταμελῆ
ἐπιτροπὴν, πρὸς τὴν ὅποιαν θὰ στελεχωθῇ τὴν
ἀναφορὰν, διὰ τὴν ἐγγχειρίσῃ παρυσιαζομένη
ὡς ἀντιπροσώπως μας ἐνώπιον τοῦ κ. Μαρσαλῆ.
Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα μία ἀ-
ναφορὰ διὰ τοιοῦτον σκοπὸν, κεκαλυμμένη ἀπὸ
τὰς ὑπογραφὰς τῶν Ἑλληνοπαίδων, οἱ ὁ-
ποῖοι, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, θάνατιπροσω-
πεύουν ὅλους τοὺς συναδέλφους τὸν ἀπανταχοῦ
γῆς! Βεβαίως καλὸν θὰ ᾔτο ἂν ἐστέλλετο
ἡ ἀναφορὰ καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ εἰς τὸ
Ἐξωτερικὸν καὶ ἂν ὑπεγράφετο ἀπὸ ὅλας τὰς
χιλιάδας τῶν συνδρομητῶν σου: ἀλλὰ τοιοῦτον
τι δὲν προτείνω, διότι φαντάζομαι ὅτι εἶνε
πάρα πολὺ δύσκολον, καὶ εἰς θὰ ἐχρεώτετο
τόσος καιρὸς, ὥστε θὰ παρήχεται καὶ ἡ Εἰκο-
σιπενταετηρίδα, πρὶν ἐπιδοθῇ ἡ ἀναφορὰ.

«Τελος: πᾶντων αὐτῶν εἶνε ἡ ἰδέα μου: τὴν
ρίπτω, ἂν μὴ τὸ ἐπιτρέπῃς, καὶ ἂν τὴν ἐγκρί-
νουν οἱ φίλοι μας, ἂς γίνῃ.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

«Εἶμαι κατενθουσιασμένον, — μοῦ γράφει τὸ
Κουνοῦπι. — μετὰ τὴν πρότασιν τῆς Φιλοπάτρι-
δος Ἰάδος. Διότι, ἂν ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς
σου συνδρομητάς, οἱ 2,000 καταθέσουν μίαν
δραχμὴν, θὰ ἐγγραφῶν 280, ἧτοι θὰ γίνων ἐυ-
τυχῇ διακόσια ὀγδόντα παιδιὰ: διότι σὰς βε-
βαίως, γίνεται εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐγγρά-
φεται συνδρομητὴς σου. Σοῦ στέλλω 2 δραχμάς,
τὰς ὁποίας, οἰκονόμησα ἀπὸ τὰ λεπτὰ πού μου
δίδει ὁ μακαρίτης, διότι νομίζω ὅτι, ἐὰν τίς θέ-
λῃ νὰ γίνῃ ἓνα καλόν, μὴ δσο μικρὸς καὶ ἂν
εἶνε, πρέπει νὰ συντελῇ καὶ αὐτὸς ὀλίγον.»

16. — Ἐλαβὼ ἀπὸ τὸ Μακροχώριον (Κων) πό-
λεως τὸ ἑξῆς δελτάριον. * Κυρία Διάπλασις.
Ἐχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνω συνδρομητὴς
σου, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶμαι πτωχὴ. Ὡστε σὲ
παρακαλῶ νὰ εἰπῇς, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ μ'
ἐγγράψῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς πλουσίους συνδρομη-
τάς σου. Θὰ κάμουν μεγάλην χάριν εἰς μίαν
πτωχὴν κόρην, ἧτις θὰ τοὺς ευγνωμονῇ πάντοτε.
Πεποιθὴσα ὅτι θὰ εἰσακουσθῇ ἡ δέησίς μου, δια-
τελῶ μὲθ' ὑπολήψεως...»

Ἐχω ἀκούη νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς ἀγαπητάς
καὶ Ἀρροδοτὴν Στεφανίτσην, Ἀρροδοτὴν Ἀρμὰ,
διὰ τὰς ὁποίας πα-
σχάλινὰς κάρτας, τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλαν.
Καὶ τοῦ χρόνου!

Τί νὰ σοῦ εἰπω, Κωπηλάτις Κόθρον! Ἀ-
φοῦ ζητῇς μετ' αὐστηρότητα τὴν κρίσιν μου, ἰδοὺ:
Δὲν εἰμυρῶ νὰ εἰπῶ ἂν ἐγεννήθης ποιητὴς
ἢ ὄχι. Τουλᾷχιστον ἀπὸ τοὺς στίχους πού μου
ἔστειλες, αὐτὸ δὲν φαίνεται. Ἐν τούτοις οἱ

στίχοι αὐτοὶ δὲν εἶνε ἄσχημοι καθόλου, καὶ
φαίνεται ὅτι ἔχεις τὸ προτέρημα καθὼς ἀνεπτυγ-
μένου ἀνθρώπου. ὁ ὁποῖος εἰμυρῇ νὰ ἐκφράσῃ
τὰς ἰδέας του καὶ ἐμμέτρως καὶ νὰ γράψῃ εἰς
ἓνα λευκὸν φύλλον του. Τὸ ποίημα τοῦ Ἡλίου
μοῦ ἔρρεσε καλλιτέρα, καὶ ἰδιαιτέρως αὐτὸ τὸ
τετράστιχον:

Τοῦ ἡλίου ἡ λάμψις θαυμάσια
Μὰ ἡ ματιὰ μου ἀλλοῦ δὲν κυτᾷ.
Σὰν λουλοῦδι πού τῇ θαρῶν του
Κ' ἡ καρδιά μου γεμίζει χαρὰ.

Αἱ λύσεις σου ἐμπρόθεσμοι. Πάλλουσα Καρ-
δία. Τῶντοι, πολὺ ἐντυπωσμένη αὕτη ἡ φωτο-
γραφία, ὅταν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του ὅτι τὴν
ἔκαμες νύκτα, μετ' ὅπως τῆς σελήνης. Σὲ συγ-
χαίρω διὰ τὰς προόδους σου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ
μ' ἔχῃς ἐνήμερον. Ὅσον διὰ τὸ ζήτημα τοῦ
ψευδωνύμου, θὰ ἐπιπροτιμῶ νὰ μὴ το ἀλλά-
ξῃς. Τί περὶ αὐτοῦ δὲν το ξέρουν πολλοὶ; Πολλὴ
περισσότερον εἶνε ἐκεῖνος πού δὲν το ξέρουν...

Ἔως πού ἔβασες, νομίζετε, ὁ μέγας ταπει-
νότης μας Ἀγγελος Ἀγγερινός; Ἔως τὸ
Σιγάγον! Ἀπὸ ἐκεῖ μοῦ γράφει σήμερον μίαν
ὥραιαν ἐπιστολήν. Μοῦ στέλλει μάλιστα καὶ
τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας πού ἐδόθη εἰς τὸ
ὑπερκαθέριον ἀτμόπλοιο ὁ Ἀ Τεουτονικός, κα-
τὰ τὴν ὅποιαν, ἐπειδὴ ἔτυγε νὰ δοθῇ τὴν 25
Μαρτίου, ἐψάλη καὶ ὁ Ἑθνικός Ὑμνος μας,
κατενοουσιάζας τοὺς Ἀγγλους καὶ Ἀμερικαν-
νοὺς ἐπιβάτας.

Ἀταβύρουν Ρόδου καὶ Λωλὲ Διάβολο, προτιμῶ
νὰ μοῦ στέλλετε χροῖστα τὰς ἐπιστολάς σας, δι-
ότι ἐστὶν καλὸν. Διὰ νὰ δημοσιεύσω τὰς ἐμμέ-
τρους πληροφορίας σας, ἔπρεπε νὰ διηγηθῶ πρῶτα
τὴν ἱστορίαν τοῦ τσουγγιλαματοῦ τοῦ αὐ-
τοῦ, καὶ τὴν συνταγὴν τοῦ μαρμάρου κτλ. καὶ
ποῦ τόπος διὰ τόσα πράγματα! Ἄν τας ἐδημο-
σίευσά πάλιν ξηρά, οἱ ἄλλοι δὲν θὰ ἐννοούσαν
τίποτε.

Ποῦ μοῦ ἔρρεσαν, Ἰτέα [ΕΕΕ], αἱ εἰς ἡ-
φέσου ἐντυπώσεις σου. Τὰς ἔδωσα κατὰ τὴν ἐ-
πιθυμίαν σου καὶ εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος
μοῦ εἶπε νὰ σοῦ διαβιβάσῃ τὰ συγχαρητήριά
του. Μ' ἐφάρδυνε πολὺ ἡ ἐξυπνοτάτη συμπλη-
ρωματικὴ ἐπιστολή μετὰ τὸ ἐπιστόδιον ἐκεῖνο,
τὸ ὅποῖον ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀ-
ναλίστα. Καὶ αὐτὸς ἐπικροτεῖ τὴν ἰδέαν σου, ὅτι
ἄμα πᾶσα κανεὶς εἰς τὸν βάλτιον καὶ βραχὺ,
πρέπει νὰ... κρεμασθῇ, διὰ νὰ στεγνώσῃ.

Πραγματικῶς, Φίλις, εἶνε πολὺ σπουδαῖον
τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον προτείνεις εἰς λύσιν.
Διότι αἱ ἀντιρρήσεις τοῦ φίλου σου φαίνονται
πολὺ λογικαὶ ἐκ πρώτης ὄψεως, καὶ εἰμυρῶν
νὰ πατήρῃσιν τὸν καθένα. Μὴ λησιμονῇς ὅμως,
διὲν πρέπει νὰ δουλωθῇς ὅπως θὰ ᾔτο ἡ
σας καλλιτέρα νὰ ὀμιλῶμεν, ἢ ὅπως θὰ
ὀμιλοῦν πιθανόν εἰς τὸ μέλλον: ἀλλὰ διὲν
πρέπει νὰ μεταχειρίζομεθα τὴν σημερινήν, τὴν
κοινὴν καὶ εἰς ὅλους καταληπτὴν γλῶσσαν.
ἄλλως γινόμεθα γελοῖοι. Δι' αὐτὸ βλέπεις ὅτι
καὶ οἱ σοφώτεροι, καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη οἱ ὁποῖοι
θὰ ἠμπορούσαν ἐν ἀνάγκῃ νὰ ὀμιλήσουν καὶ
ὀμνηκᾷ, ὀμιλοῦν ἀπλὰ καὶ φυσικὰ ὅπως ὅλοι
μας. Εἰμυρῶ ἀκόμη νὰ σε διαβεβαιώσω, ὅτι
δὲν περνᾷ ὁ καιρὸς, τόσον ἀπλούστερα θὰ γρά-
φωμεν καὶ θὰ ὀμιλῶμεν. Ἡ γλῶσσα πηγαίνει
πάντοτε ἐμπρὸς καὶ πατὲ ὀπίσω.

Δουκίσσα τῶν Σαλῶνων [ΕΕ] διὰ τὴν ὥ-
ραιαν ἐπιστολήν. Μετὰ κατεγορεύσεν ἡ περι-
γραφή τῆς 25 Μαρτίου καὶ ἐνόμισα ὅτι σ' ἔ-
βλεπα καὶ ἐγὼ καὶ σε ἤκουα νὰ παγγέλλῃς τὸ
ἐνθουσιῶδες ἐκεῖνο ποίημα, Ἀδὲς λοιπὸν καὶ
τὰ συγχαρητήριά μου. Ἐδίδασκα τὰ ποιήματά
σου καὶ εἶδα ὅτι ἔχεις ὥραια ἐμπνεύσεις, ἀλλ'
ἡ στιχογραφία σου εἶνε ἀτελής.
«Δίκαιον ἔχει ὁ φίλος μας Λωλὲ Διάβολος,
— μοῦ γράφει τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς [ΕΕ]
εἰς τὴν ὅποιαν πάντοτε χαριτωμένην ἐπιστολήν του,
— νὰ λέγῃ ὅτι ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐγέμισεν ἀπὸ
συνδρομητῶν σου ὅπου νὰ στρέψῃ κανεὶς τὸ

μάτι, παντοῦ θὰ ἰδῇ. Καὶ τί ὥραϊα πού θὰ εἶνε,
ὅταν θὰ ἔχωμεν καὶ τὸ Σῆμά σου, αἱ; Μὰ
ποτέ θὰ το βγάλῃς αὐτὸ τὸ Σῆμα; ἡ ἀνυπομο-
νησίαν καὶ το φορέσω, μοῦ

